

KÜRTI LÁSZLÓ

Ahogy én öleltem

*nagyanyám halálos ágyánál álltunk.
légszomj. a meghalás is csupa gyalázatból
van kikövezve. a gonosznak pedig nincsenek
szándékai, sőt indulatai sincsenek. fehér csempéi,
olajzöld, enyves szemei vannak. elvártam volna
tőle valami dühöt, részegen üvöltöző kórházbűzt.
de csak a tapintat csöndje, meg ez a ritmusos sípolás.
sírnak a gyermekek, mert hipószagú a semmi.
összeomlott keringés, veríték, tudod, az a legutolsó,
és még vagy húsz perc testi kényszer a vérkörök után.
szerelemtelen az ördög, borzongat, nagyanyátlanul,
áttétekkel mutogatja magát, akár a kései rák. úgy öleli,
ropogtatva csontjait, ahogy én öleltem, még kissrác
koromban, mikor nála aludtam, mennydörgő nyarak
nyikorgó sezlonjain.*

Haszontalan dolgok

*édesapám soha nem támadta a költészetet,
de egyszer csak annyit mondott:
„hülyeségekkel foglalkozol, drága fiacskám.
nézd csak meg ezt a fűnyírómotor csapágyazást,
jobb, mint újkorában!” – és tényleg jobb volt.
mindezt kimérten, megfontoltan. tudta, a hencegés
kockázatos lehet, számolva autószerelő
végzettségemmel, rálátásommal. úgy forgathatnám
ki tengelyéből, komposztálhatnám humusszá költeményét,
hogy ő maga is könnyen beleroggyanna a példabeszédbe.
reméli, most engedékeny leszek, beismerő,
ha kegyetlen pontos is, de úgy, ahogy azt a helyzetünk
megkívánja, függetlenül szerelőmunkája maximumától.*

*apámnak nincsenek életre szóló, sem világot megváltó eszméi,
számításoktól mentes belevetettsége, önmagáért ragyogó léte van.
őt szenvedélyek, első gesztusok, pillanatnyi döntéskényszerek
igazgatják. a tervezés az ördög praktikája, úgy ered a tisztátalanból,
ahogyan a túlgondoskodás vagy a havi zsebpénz. atyaisága egyetemes,
engem soha nem akart eltéríteni haszontalanságaimtól. még akkor sem,
amikor arra kért, ne érettségizem le.
„a tartásdíjat akkor is fizetni kéne utánad, ha levelezőn csinálnád.
ez pedig, lásd be, örültség!”
kérdően néz rám: akarom ezt a zajos költeményt?
édesapám úgy tud belebámulni a képembe, mint aki az angyalát látja.*